

hvorpaa Contrakter eller Overenskomster eller Gjældsbeviser, fort sagt hvad det nu kan være, freves, skulde undergives Stempling; det er paa ingen Maade min Mening, thi jeg vil tværtimod, at Stemplet, ligesom nu, skal være en Handelsvare, men jeg vil ikke, at Stemplet som Handelsvare skal være bundet til et vist Stykke Papir. Nei, det skal til enhver Tid kunne anbringes paa et hvilket som helst Papir, og man skal for Fremtiden have den samme Myndighed til at overholde, at det virkelig bliver brugt, som man nu har. En anden Misforstaaelse, som maaffee var tilstede, var, at Ministeren meente, at en Mand, som indgik et eller andet Contraktforhold, uanselig vilde være istand til at fastsætte den Tid, for hvilken Forholdet skulde være, og at man derved vilde komme i Forlegenhed. Men dette kan undgaaes derved, at man lader den vedkommende Mand eventuelt tage et Stempel for et, to eller tre Aar — der skal nemlig være Stempel paa forskelligt Aaremaal til Forhandling, og jeg nævner kun disse Tidsmaal eksempelvis — ifald han nu udstrækker Brugten af den Overenskomst, som paa saadan Maade er stemplet, udover den Tid, for hvilken Stemplet gjælder, saa maa han forpligtes til at forsyne den med et nyt Stempel for et Aar. Dersom vi saaledes antage, at Vedkommende fra Begyndelsen af vilde træffe en Foranstaltning, som kun skulde have eet Aars Varighed, saa tog han et Stempel for et Aar; blev nu vedkommende Forhold bestaaende endnu et Aar, saa tog han endnu et Stempel til for et Aar og vedblev fremdeles saaledes at sikke sig for hvert Aar. Naar man saa tillige sagde, at intet Stempel maa have mere end 19 Aars Varighed, og at ved det 20de Aar skal ethvert Document forsynes med nyt Stempel, saa vilde man indenfor disse Grændser kunne skaffe enhver Lettelse med Hensyn til at benytte Stempel tilveie, som man vilde, endda have Udsigt til, igjennem et meget mindre Paalæg at faae en betydelig Indtægt for Staten. Den Uanselighed, som vilde fremstaae, var, hvorledes man skulde behandle de Capitaler, som for Die-

bliffet ligge urørte hen paa tidligere, maaffee for mange Aar siden betalt, Stempelpapir. Jeg negter ikke, at det er en meget stor Uanselighed. Siger man, at disse Capitaler ikke skulde lide nogen Forandring, saalænge de blive liggende urørte, saa vil man derved bringe Folk til at forsøge alle Slags Konster og Midler for at lade dem saaledes ligge. Jeg kan ikke i dette Diebliff sætte mig ind i alle de Konster, der kunne bruges, men naar en Mand først veed, at han ved et eller andet Konststykke paa een eller anden Maade kan omgaae Bestemmelserne og tjene mange Penge, saa er det ganske besynderligt, hvor Opfindelsesevnen udfolder sig. Jeg troer — og jeg vil ogsaa nævne det her — at man skal give alle saadanne Capitaler Anstand paa den længste Stempeltid, men paa lægge dem fra den nævnte Tid at forsynes med nyt Stempel. Jeg henstiller alt dette til nærmere Overveelse, thi jeg har jo sagt, at jeg helst onskede, at Regjeringen traadte frem og næste Gang mødte her med en Lov, denne Sag betreffende.

Jeg skal nu forlade disse Materier og vende mig til en anden Hovedsag, under § 8. Da jeg maaffee under Forhandlingerne om denne Sag, uden at mene noget endt dermed, kan komme til at bruge skarpe Udtryk, fordi der i den Henseende er skeet meget af det, jeg lider grumme ilde, saa skal jeg forud erklære, at det forekommer mig, Ministeriet til foreløbig Brug har løst sin Opgave ret heldigt med Hensyn til den Fordeling, det har gjort af de forskjellige Gjenstande, der skulle være særlige og fælles. Jeg siger til foreløbig Brug, thi skulde det være fast, skulde det være for bestandigt, saa vilde jeg ikke paa den Maade give det mit Bisald, men jeg begriber meget let, at hvor man har saamange forskellige Materier liggende i en Pose og skal bringe dem over i forskellige Poser, medens der dog skal holdes en vis Enhed tilstede, der kan man ikke gjøre stort andet og stort bedre end det, som nu er skeet. Fra denne almindelige Betragtning beder jeg det ærede Thing at opfatte Alt, hvad jeg nu vil sige.